

Arrest

nr. 219 733 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Kameroense nationaliteit en behoort u tot de Mendakwe bevolkingsgroep. U bent geboren en getogen in de stad Bamenda in de zuidwestelijke regio van Kameroen. U werkte er als zelfstandige garagehouder en had een zaak van invoer van wagens en auto-onderdelen. U heeft kinderen uit twee relaties. Door een algemene staking op 21 november 2016 diende u uw zaak te sluiten. Een collega-handelaar, P.T., kwam omstaanders melden dat er aan het City Chamis/Liberty Square een staking werd gehouden en dat er zoveel mogelijk mensen naartoe moesten gaan. Hoewel u zich steeds afzijdig hield van dergelijke bijeenkomsten wilde u -omdat u

financiële nadelen ondervond door de sluiting van uw zaak uw steentje bijdragen. Na twee uur van deelname aan de staking zag u in de menigte een bekende radiojournalist, Mancho Bibixy (Mancho BBC) verschijnen. Hij droeg een doodskist en riep de menigte op om naar de gebouwen van de gemeente te gaan om de gouverneur te kunnen spreken. U besloot mee te gaan en reed met uw wagen naar de gemeente. Daar aangekomen voerden de ordediensten een raid uit op de aanwezige menigte. U ging lopen en reed met uw wagen naar huis. Eenmaal thuis hoorde u dat er acht personen waren gearresteerd. Er werd geopperd om naar het politiebureau te gaan om de vrijlating van deze mensen te eisen. De volgende dag, 22 november 2016, vergezelde u een menigte naar het politiebureau. Na een vijftal minuten voerde de politie een raid uit en werd u samen met vele anderen opgepakt. U probeerde u te verzetten maar kreeg pepperspray in uw ogen en oren. Men dreigde u in uw been te schieten indien u zich verzette. U werd in een vrachtwagen geplaatst en naar Yaoundé gereden waar u in een hal werd opgesloten. Gedurende negen maanden bleef u in detentie zonder ondervraging of aanklacht. U werd regelmatig mishandeld en kreeg gezondheidsproblemen. Toen u hoorde dat er mensen bewakers omkochten om vrij te komen besloot u één van de dienstdoende officieren te vragen om uw neef, Viktor Che, te bellen. U beloofde de officier een som geld voor uw vrijlating. Op 15 september 2017 werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u het land zou verlaten teneinde de officier niet in problemen te brengen. Uw neef bracht u naar Douala waar hij voor een smokkelaar zorgde. Intussen ging uw neef ook uw reispaspoort voor u ophalen. Op 16 september 2017 nam u een vlucht naar Zuid Afrika. U maakte hiervoor gebruik van een vals Kameroens paspoort. In Zuid Afrika verbleef u gedurende drie weken in een woning van uw smokkelaar mr.E.. Vervolgens regelde u een visum voor België en kwam op 14 oktober 2017 aan op de luchthaven in Brussel. U reisde vervolgens naar Antwerpen waar u in het centrale station overnachtte. Toen u er buiten kwam vroeg u aan voorbijgangers naar een Kameroens restaurant. U ontmoette er een zekere J.. Hij ving u op en gaf u traditionele medicatie tegen malaria en filaria. Op 14 december 2017 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. In België volgt u via facebook nieuws over Kameroen. Op deze manier leerde u de organisatie Ambazonian Movement kennen. U vertelde de leden van deze organisatie wat u was overkomen. U ging naar enkele bijeenkomsten en nam op 19 januari 2018 samen met hen deel aan een manifestatie voor de Nigeriaanse ambassade. Hoewel u vreest dat de Kameroense autoriteiten de berichten op de sociale media meevolgen besloot u om uw deelname aan deze manifestatie kenbaar te maken op uw Facebook account. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Kameroense identiteitskaart (d.d. 05/01/2006, geldig tot 05/01/2016), fotoprints waarop u te zien bent op een manifestatie in Brussel, een fotoprint met een afbeelding van gebeurtenissen op 8 december 2016 in Bamenda en twee aanvragen voor een medische expertise bij de organisatie Constats asbl (d.d. 14/10/2017 en d.d. 28/02/2018) met een medisch verslag van dr. Edward Gruning die vaststelt dat u verschillende littekens heeft over uw lichaam. Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 8 mei 2018 stuurde uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, op 23 mei 2018 een mail waarin ze stelt dat u een afspraak met een oorarts heeft op 8 juni 2018, ze verwijst naar een bijlage met screenshots van uw deelname aan een betoging voor de Nigeriaanse ambassade in Brussel en maakt melding van een brief met uw bijkomende opmerkingen na uw persoonlijke onderhoud op 8 mei 2018. U schrijft er in dat u uw facebookaccount wilde wissen maar ervan af te hebben gezien nadat u vernam dat de Kameroense overheid u in België niet kon komen arresteren. Voorts stelt u zich zorgen te maken over uw familie in Kameroen en hen te hebben gevraagd om vanuit de stad naar het dorp te verhuizen voor hun veiligheid. U haalt verder nogmaals de algemene situatie in Engelstalig Kameroen aan waarbij u de Belgische overheid vraagt om de crisis in uw land te helpen stoppen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen tijdens uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 5 december 2017 blijkt u te hebben verwezen naar medische problemen. Zo stelde u er problemen met uw gehoor, zicht en gewrichten te hebben. Ook haalde u pijn aan uw hoofd te hebben, alles ten gevolge van slagen in Kameroen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u uit problemen met het gehoor aan uw linkeroor te hebben sinds uw arrestatie in Kameroen, waarbij een spray tegen u werd gebruikt. U stelde hiervoor een afspraak bij een oorarts te hebben voorzien op 18 mei 2018 (notities persoonlijk onderhoud –verder “notities”- CGVS, p.7,8). Uw raadvrouw merkte in haar schrijven van 23 mei 2018 op dat u omwille van uw gehoorproblemen op 7 juni 2018 een specialist zou zien. Behalve deze mededeling stelde uw Protection Officer vast dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud verder

geen melding maakte van enig beletsel om een gesprek te kunnen volgen omwille van een mogelijke gedaalde gehoorqualiteit. Om op een mogelijk gehoorprobleem op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op het einde van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u uw Protection Officer die dag goed had verstaan. U antwoordde daarop met "Ja zeker" (notities CGVS, p.51). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw vrees in Kameroen opgepakt te worden omdat u het land illegaal zou hebben verlaten daar u actief was in de revolutie (notities CGVS, p.2) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land illegaal te hebben verlaten.

Uw verklaringen aangaande uw beweerde illegale vertrek uit Kameroen komen immers volledig op de helling te staan door de volgende vastgestelde eigenaardigheden (notities CGVS, p.18). U legde uit via uw neef C. kennis te hebben gemaakt met een Franstalige Kameroense smokkelaar die "mister E." werd genoemd (notities CGVS, p.16). E. zou u een paspoort hebben gebracht waarmee u een vlucht vanuit Douala naar Zuid-Afrika nam. Behalve dat het een Kameroens paspoort was voorzien van andermans foto, kon u verder nagenoeg geen informatie geven over het door u gebruikte reisdocument. U wist immers niet te vertellen onder welke naam u reisde en waar en wanneer de persoon op de foto in het paspoort geboren was (notities CGVS, p.18,19). Gevraagd in elke hoedanigheid uw smokkelaar met u meereisde antwoordde u: "Hij was mijn reisagent". Opnieuw werd u gevraagd meer uitleg te geven over de band die uw smokkelaar tijdens jullie reis met u zou hebben gehad. U ontweek echter een concreet antwoord en stelde heel algemeen: "Hij weet hoe hij met die mensen daar moet werken, hij is er gekend" (notities CGVS, p.19).

Dat u door uw smokkelaar, die u begeleidde, niet beter zou zijn voorbereid –al zou hij een gekende smokkelaar zijn- is niet aannemelijk, aangezien het algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van illegaal vertrek uit Kameroen. Dit doet dan ook vermoeden dat u ook voor dit traject uw eigen reispaspoort gebruikte. U stelde immers voor uw reis vanuit Zuid-Afrika naar België gebruik te hebben gemaakt van uw eigen Kameroens paspoort, voorzien van een visum, verkregen bij de Belgische ambassade in Zuid-Afrika (notities CGVS, p.20,21,22). Opvallend hierbij is dat waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaarde niet te hebben geweten wat voor soort visum uw reisdocument bevatte (zie verklaringen DVZ, vraag 24), u op het Commissariaat-generaal ineens wel met details op de proppen kwam en het volgende verklaarde: "Hij (de smokkelaar) zei dat het (visum) voor een conferentie was... (notities CGVS, p.21), ... voor zeven dagen (geldig) (notities CGVS, p.22). Geconfronteerd met deze merkwaardigheid antwoordde u achtereenvolgens enkel: "Ja maar ik wilde Kameroen verlaten niet dat ik hier zou komen, ik deed wat de agent me zei te doen ... Ja hij zei het is voor conferentie... Ja dat is een probleem" (notities CGVS, p.24). U brengt hiermee dan ook geen inzicht in deze incoherentie. Uw uitleg als zou u niet naar België hebben willen komen en dit een beslissing zou zijn van een reisagent/smokkelaar staat overigens haaks op uw onderneming een visum voor België te gaan regelen in Zuid-Afrika, zonder eerst een poging te ondernemen in Zuid-Afrika een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities CGVS, p.20).

Gevraagd naar uw paspoort verklaarde u verder dit niet meer in uw bezit te hebben omdat u dit in België verloren had. In tegenstelling tot uw vervallen Kameroense identiteitskaart die u in uw broekzak bewaarde, zou u uw paspoort in uw bagage hebben gelegd. Uw bagage zou u vervolgens in het treinstation van Antwerpen zijn kwijtgeraakt. Het is echter weinig aannemelijk dat u een geldig identiteitsdocument met een geldig visum voor uw verblijf in uw bagage verkiest te bewaren en een vervallen identiteitskaart bij u draagt. Aangezien uw paspoort een geldig identiteitsdocument was, voorzien van een geldig visum voor een verblijf in België (notities CGVS, p.21,22), werd u gevraagd of u een aangifte van verlies van uw paspoort had gedaan bij de politie en een bewijs van deze aangifte kon

voorleggen ten einde uw verklaringen over het verlies te ondersteunen. U stelde echter niet te hebben geweten dat u een aangifte kon doen en herhaalde dat u uw bagage kwijt was (notities CGVS, p.7). Uw weinig overtuigende uitleg doet dan weerom bijkomend vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Bovenstaande bevindingen tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook volledig aan.

Bijkomend dient te worden gewezen op uw **laattijdig** verzoek om internationale bescherming. U verklaarde op 14 oktober 2017 per vliegtuig in België te zijn aangekomen. Bij uw aankomst in een Belgische luchthaven ondernam u geen poging om internationale bescherming aan te vragen maar besloot naar een voor u onbekende plaats te reizen (Centraal station van Antwerpen) om vervolgens – zelfs na het verstrijken van uw visum met een geldigheidsduur van zeven dagen (notities CGVS, p.22)- nog ongeveer twee maanden te wachten met een verzoek om internationale bescherming. Langs de ene kant legt u uit niet te hebben geweten dat u bij aankomst een verzoek om internationale bescherming kon indienen en langs de andere kant dat u zich erg ziek voelde omdat u aan malaria en filaria leed. Uw gebrek aan kennis over procedures ter zijde gelaten, is het wel opvallend dat u –indien u bij aankomst daadwerkelijk zo ziek was geweest (malaria en filaria)- probleemloos en zonder enige vraagstelling door de douane bent geraakt (notities CGVS, p.24). Men zou immers redelijkerwijs verwachten dat passagiers met ernstige ziektesymptomen, zoals men bij malaria en filaria kan verwachten, komende van een vlucht uit het Afrikaanse continent op een internationale luchthaven apart worden genomen ten einde zich te vergewissen van de ernst van hun gezondheidstoestand. Voorts valt het op dat u vervolgens ook niet meteen professionele medische hulp zoekt maar u door een onbekende met wat kruiden laat behandelen (notities CGVZ, p.22,23,24). Deze houding doet bijkomend twijfel rijzen over de ernst van uw toenmalige gezondheidstoestand. Evenmin is het aannemelijk dat een onbekende u zomaar in huis zou nemen zonder u meteen te verwijzen naar een arts of u door te verwijzen naar de Dienst Vreemdelingenzaken, een dienst die hij blijkbaar wel kende. Nochtans wees u deze gezondheidstoestand aan als reden waarom u pas twee maanden na uw aankomst in België, op 14 december 2017, een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, kan nochtans verwacht worden dat hij/zij al het mogelijke zal doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij/zij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd.

Wat er ook van zij, valt het op dat u, voor wat betreft de gebeurtenissen in Bamenda die zouden hebben geleid tot uw vertrek, enkel één bepaalde actie, met name de doodskistactie op 21 november 2016, en dan nog in slechts grote lijnen kan schetsen. Echter wist u bijzonder weinig concreets te vertellen over de gang van zaken in uw stad. U blijkt immers niet te beseffen dat behalve de doodskistactie van Mancho Bibixy, net die dag een protestactie van leerkrachten begon (notities CGVS, p.38). Op de vraag een zo compleet mogelijke uiteenzetting te geven van de problemen die u Kameroen deden verlaten antwoordde u: "In mijn land het Engelse deel van Kameroen is gemarginaliseerd door het Franse deel van Kameroen, dat is al decennia, en wij de jongeren, we zoeken verandering, we lijden op dit moment. Dus alles begon met de advocaten, de advocaten, die waren in staking tegen overheid, want de Franstalige advocaten kamen naar Engelstalige kant en namen hun werk. De leraren ondervonden het zelfde. Dus ze staakten ook..." het was de 21e het was 2016, het was zo dat de leraars en advocaten staakten, weet u wat een ghosttown is? We hadden door de stakingen ghosttown. (notities CGVS, p.25). Wanneer u werd gevraagd te vertellen over het moment van de aanvang van de acties en het verloop ervan, antwoordde u weer heel algemeen dat de advocaten en de leraars met acties in Bamenda begonnen. Op de vraag of deze beide groepen dan samen aan de acties begonnen stelde u aanvankelijk van niet. Op de vraag door wie de eerste acties in uw stad dan werden gehouden antwoordde u: "Ik ging deelnemen de 21e" (notities CGVS, p.29). Er werd u dan duidelijk gemaakt dat het niet om uw deelname ging maar over wie de eerste acties hield. U antwoordde opnieuw "De leraars en de advocaten". Op de vraag of beide groepen dan tegelijk aan een actie begonnen antwoordde u in tegenstelling tot uw eerste mededeling: "Ja ze protesteerden in de straten en er waren veel van gearresteerd"... De leraars en advocaten die samen staakten waren al 2 maanden ongeveer bezig toen we het opmerkten... Wanneer u werd gevraagd om de eerste acties in een bepaalde tijd te kaderen: "Ik lette daar niet op, ik begon me dat te realiseren pas toen de staking begon, nl. dat had invloed op mij, de leraars en advocaten waren al bezig, pas toen onze zaken werden geschaad besloten we mee te

staken, want ja we hadden het ook niet goed" (notities CGVS, p.29,30). Dat u als inwoner van Bamenda die bovendien in de stad een handelszaak uitbaatte niet zou hebben gemerkt of op de hoogte was wanneer er in uw stad acties waren begonnen is merkwaardig. U werd dan ook opnieuw gevraagd of het mogelijk was de aanvang van de acties in tijd de plaatsen, waarop antwoordde: "Ik ken geen datum". Aangezien u nooit om een concrete datum werd gevraagd maar een periode zei u: Ik denk misschien in 2016, maar datum ken ik niet. Of het om begin of midden van het jaar allemaal begonnen was of gevraagd om deze acties te situeren ten opzichte van de datum van uw eigen beweerde deelname op 21 november 2016, stelde u naast de kwestie: "Toen dat begon in Bamenda van leraars en advocaten wisten wij handelaren van niets, pas toen we werden geschaad hebben we dat gemerkt we waren handelaren. Pas toen het escaleerde." (notities CGVS, p.29). Gelet uw uitleg dat door de aan de gang zijnde acties van leraars en advocaten (notities CGVS, p.27), de winkels gesloten waren waardoor winkeliers zoals u verlies leden, is het frappant dat u niet in staat bent een concreet antwoord te bieden hoeveel tijd er verstreek tussen de aanvang van deze sluitingen en uw deelname aan de protestactie van 21 november 2016, behalve dat deze dag op een maandag viel (notities CGVS, p.27,28). Over uw motief om deel te nemen aan een actie op 21 november 2016 vertelde u het volgende: De leraars en advocaten waren aan het staken, onze winkels zijn toen op maandag dinsdag en woensdag gesloten geweest door deze stakingen. Dat was toen we besloten mee te doen met de actie, want het verstoorde onze eigen business, we moesten toch geld verdienen. (notities CGVS, p.27)... Het was zo dat die staking mijn zaak benadeelde (notities CGVS, p.28). U laat hiermee dan ook uitschijnen dat uw enige reden om deel te nemen aan een actie uw financiën waren. Vóór 21 november 2016 had u immers nooit deelgenomen aan enige politiek getinte activiteit (notities CGVS, p.28). U stelde zelfs dergelijke zaken bewust te hebben gemeden (notities CGVS, p.32). Ook al zou u uw garage/handelszaak gesloten hebben gehouden op 21 november 2016, blijkt uit een verslag over de gebeurtenissen van die dag dat handelsactiviteiten zeker niet waren verstoord en privébedrijven hun deuren niet hadden gesloten, in tegenstelling tot wat u liet uitschijnen dat alles (gedwongen) was gesloten. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uit talrijke nieuwsberichten blijkt verder dat een staking van advocaten in Bamenda op 11 oktober 2016 begon. Op 8 november 2016 vond er een voettocht plaats in de stad van enkele honderden personen. Pas op 21 november 2016 sloten de leerkrachten zich aan bij deze beweging. Dat u spreekt van acties van advocaten en leerkrachten waardoor ondermeer uw handel financieel verlies leed, terwijl de leerkrachten pas op 21 november 2016 besloten zich aan te sluiten bij de protesten van de advocaten houdt geen steek en wijst op weinig doorleefdheid. Overigens getuigt uw merkwaardige uittaling dat de problemen die in de herfst van 2016 aan de gang waren u niet aangingen omdat u geen leraar of advocaat was en er in uw ouderlijk dorp –waar u trouwens niet woonde (notities CGVS, p.9)- niets aan de gang was, van weinig inlevingsvermogen van iemand die in Bamenda woonde en de marginalisering van de Engelstalige bevolking aanhaalt om te besluiten deel te nemen aan een protest (notities CGVS, p.28,30,31,32).

Dat uw aanwezigheid op de doodskistactie helemaal niet overtuigt blijkt verder uit uw merkwaardige uiteenzetting over die dag, 21 november 2016. Zo vertelt u over het moment dat u zou hebben besloten om naar het Liberty Square te gaan als volgt: "Het was ochtend, we op een kruispunt en praatten, er was iemand die zei dat er een staking was in ... vanaf toen waren we beginnen stappen naar die plaats en we zagen dat daar al mensen aanwezig waren" (notities CGVS, p.33). Gevraagd hoe lang het duurde om er te geraken stelde u plots: "Ik ben er met de wagen gegaan" –wat uw eerdere uiteenzetting er naartoe te zijn beginnen stappen en zag dat er al mensen aanwezig waren enigszins tegensprekt (notities CGVS, p.33). Aangezien u hiermee ook geen antwoord gaf hoelang u onderweg was, werd u de vraag opnieuw gesteld. U antwoordde: "5 minuten want was niet ver, want ja ik had een wagen waar een lading in kon, ik nam mensen mee" (notities CGVS, p.34). Aangezien u duidelijk maakte dat de plaats van de actie dichtbij was en er een hoop mensen werden verwacht werd u gevraagd waarom u dan alsnog besloot uw wagen te nemen. U stelde daarop ineens: "Ja maar zo dichtbij was het weer niet en we konden dan sneller gaan". Daar het een aangekondigde actie betrof en de afstand volgens u maar vijf minuten was van waar u vertrok werd er gepolst of u niet bang was uw wagen kwijt te geraken. U antwoordde daarop: "Ja maar ik ging niet helemaal tot die plaats met mijn wagen, die zette ik verderop" (notities CGVS, p.34). Een dergelijke incoherente uitleg over uw beweerde tocht naar een manifestatie mankeert elke realiteit. Hoe de actievoerder Mancho Bibixy met de doodskist toekwam wist u overigens niet te melden, hoewel u verklaarde dat hij twee uur na u aankwam (notities CGVS, p.34,35). Waar uit berichtgeving in de media wordt gemeld dat Mancho uiteindelijk de demonstranten had gevraagd om naar huis te gaan –op vraag van enkele vooraanstaanden van Bamenda maakte u hiervan geen enkele melding. Evenmin maakte u melding van een treffen tussen de actievoerders

op het plein (Liberty Square/City Chemist) en ordetroepen. U verklaarde enkel dat de ordetroepen bij de gebouwen van de overheid paraat stonden en mensen hadden aangevallen (notities CGVS, p.36,37).

In het licht van alle gewelddadige gebeurtenissen is het dan ook hoogst onaannemelijk dat u, die steeds ervoor zorgde om risicovolle situaties te ontlopen (notities CGVS, p.32,35), besliste om de volgende dag, 22 november 2016, het "slagveld" op te zoeken (notities CGVS, p.39,40). Aan uw arrestatie en maandenlange detentie naar aanleiding van uw beweerde deelname aan een actie van 22 november 2016 kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Dat uw verklaringen maandenlang gevangen zijn gehouden in een voor u onbekende plaats in Yaounde volledig op de helling staan blijkt uit het feit dat u geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen hierover. Gevraagd om te vertellen over de negen maanden van opsluiting kwam u niet verder dan te melden: "In de ochtend kregen we brood en water, het licht was ook vaak uit enkel tijdens geven van eten werd licht gemaakt, er was slechts een klein raam boven en gaf niet genoeg licht... Ik was heel ziek ik had pijn aan ogen zag niet veel, ik kreeg bloed uit mijn oren, mijn ogen jeukten, er was zelfs een man die zei dat ik die met urine moest uitwassen, het was een hel om daar zitten (notities CGVS, p.43)... ik denk dat ze niemand wilden laten gaan omdat er mensen gestorven waren en men niet wilde dat dat werd gezegd... Daar zijn veel massagraven" (notities CGVS, p.44). Gevraagd hoe u wist dat er in Yaoundé lichamen in massagraven terecht kwamen antwoordde u merkwaardig genoeg dat u dit eigenlijk in België via het nieuws en de organisatie Ambazonia had vernomen, net zoals andere informatie over wat er allemaal gebeurde in die periode (notities CGVS, p.44).

Omwille van alle hierboven aangehaalde argumenten kon u het dan ook niet aannemelijk maken dat u door de Kameroense autoriteiten zou zijn vervolgd, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Kameroen door deze autoriteiten zou worden gezocht.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België dient te worden opgemerkt dat zij geenszins van die aard zijn dat zij een bedreiging zouden vormen bij terugkeer naar Kameroen. U stelt bij uw aankomst in België contacten te hebben gelegd met en aangesloten te zijn bij de Ambazonian gemeenschap in België (notities CGVS, p.44,48). In het kader van hun activiteiten bent u gaan deelnemen aan een betoging voor de Nigeriaanse ambassade (notities CGVS, p.44). Uw activiteiten beperken zich daarbij tot uw aanwezigheid, wat financiële bijdragen en het zingen van liederen om uw sympathie te uiten (notities CGVS, p.45). Daarnaast gaat u naar hun bijeenkomsten gehouden in privé-woningen van andere leden (notities CGVS, p.45). Behalve dat u foto's van u zelf tijdens acties op Facebook post –u stuurde deze beelden door na uw persoonlijk onderhoud- bevat uw meer recente publieke Facebook account (bijgevoegd in uw administratieve dossier) ondermeer beelden van gebeurtenissen in de regio Ambazonia. Voor de rest heeft u geen concrete activiteiten op Facebook (notities CGVS, p.45,50). U merkte tijdens uw persoonlijk onderhoud op dat u afziet om meer zaken op Facebook te zetten omdat u hoorde dat de Kameroense autoriteiten Facebook accounts traceren (notities CGVS, p.49,50,51). Het CGVS ontkent geenszins uw aanwezigheid tijdens activiteiten in België maar benadrukt uw beperkte rol. Andere organisaties of Kameroense bewegingen in België, behalve Ambazonia, kent u overigens niet, noch zocht u naar dergelijke informatie (notities CGVS, p.48,49). Als motief voor uw deelname aan activiteiten van Ambazonia, stelt u te willen dat de mensen van deze organisatie te weten kwamen wat u in Kameroen was overkomen (notities CGVS, p.19). Al deze opmerkingen doen dan ook reeds ernstige twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement in België en wijzen eerder op het opportunistische karakter van uw activiteiten alhier. Aan uw problemen in Kameroen kan – zoals hierboven werd vastgesteld- immers geen enkel geloof worden gehecht.

Er kan verder nog het volgende worden gesteld. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, zijn de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/ dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn. Uit bovenstaande blijkt reeds dat u bij uw vertrek uit Kameroen niet bent geviseerd door de autoriteiten van Kameroen. De door u uiteengezette problemen en uw reisweg bleken immers niet overtuigend.

Het is evenwel mogelijk dat de Kameroense overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar u maakt zelf niet aannemelijk dat de Kameroense overheden u als een

gevaar zouden beschouwen voor de Kameroense regering of voor de stabiliteit van het Kameroense politieke systeem.

Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt immers dat het erg onwaarschijnlijk is dat u als deelnemer van een kleinschalige publieke demonstratie in België -met de organisatie Ambazonia waarvan u stelt lid te zijn - tegen de wantoestanden in Zuid-Kameroen bij een eventuele terugkeer naar Kameroen zou worden vervolgd door de Kameroense autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Uw stelling bij een eventuele terugkeer naar Kameroen te worden opgepakt op de luchthaven en in de gevangenis te worden gezet –u haalde als voorbeeld een arrestatie aan van een zekere Pascal, een Kameroener uit Frankrijk wiens volledige naam u niet kent (notities CGVS, p.50), is gelet bovenstaande vaststellingen een blote bewering die geen objectieve grond vindt. U slaagt er dan ook allesbehalve in om een mogelijke vervolging door de Kameroense autoriteiten bij een terugkeer naar Kameroen aannemelijk te maken.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit en nationaliteit, vermeld op uw Kameroense identiteitskaart, wordt niet getwijfeld. De door u geschreven brief waarin u verwijst naar uw Facebook account en de algemene situatie in Zuid-Kameroen, waar u uw familie heeft wonen, herstelt de geloofwaardigheid van uw uiteenzetting niet. De afbeeldingen over de algemene situatie in Bamenda hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking. Dergelijke algemene informatie over de toestand in Zuid-Kameroen handelt enkel omtrent de algemene situatie in Kameroen en kan bovenstaande- overwegingen niet ombuigen, zijnde dat u een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aangaande de aanvraag van uw raadvrouw, mr. Van Cutsem en uw sociale assistentes om een medische expertise te ondergaan bij de organisatie Constats asbl, dient te worden opgemerkt dat deze expertise werd aangevraagd op basis van uw persoonlijke verklaringen over hoe u aan uw letsels zou zijn gekomen. Wat betreft het door u neergelegde medisch attest van uw arts, dr. Gurning, die opmerkt dat u verschillende littekens heeft over uw lichaam, dient te worden opgemerkt dat dergelijke attesten geen sluitend kunnen bewijs vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke letsels, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele letsels voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een verzoeker om internationale bescherming. Rekening houdend met zijn/haar bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Uw arts schrijft immers uitdrukkelijk dat u hem zelf vertelde dat u deze letsels opliep tijdens martelingen in Kameroen, wat moeilijk als objectieve informatie kan beschouwd worden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in "ghost towns" operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de "ghost towns" operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er

doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio's van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio's South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgesteld, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan.

Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Bamenda (zuidwestelijke Regio van Kameroen) actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bamenda aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 december 2018 een schending aan van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève"; "artikel 3 EVRM"; "artikel 47 EU-Handvest"; "de rechten op de verdediging, op tegenspraak en het beginsel van wapengelijkheid van de partijen"; "artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980"; "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)"; "beoordelingsfout".

Verzoeker vat de motieven van de bestreden beslissing samen.

Inleidend merkt verzoeker op dat "het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, van het recht van verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid tussen de partijen" geschonden is. Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman op 28 november 2018 en vervolgens op 14 december 2018 om een kopie van het administratief dossier vroeg (stuk 3), doch geen antwoord kreeg. Hij voert een schending aan van artikel 47 van het EU-Handvest, nu hij *in casu* geen kennis heeft kunnen nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud, de vragenlijst van het CGVS en de verschillende objectieve informatiebronnen waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Verzoeker wijst op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt: *“De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”*. Hij voert aan dat hij, zelfs indien het administratief dossier later nog wordt overgemaakt, de eventuele argumenten die zouden worden geput uit de raadpleging van het dossier niet meer zal kunnen laten gelden, daar zij geacht wordt haar argumenten in het verzoekschrift uiteen te zetten en zich nadien tot deze argumenten te beperken. Hij meent dan ook dat het gebrek aan toegang tot het administratief dossier voor de indiening van het verzoekschrift (ondanks herhaald verzoek tot toegang) ertoe leidt dat zijn recht op een effectief beroep in de zin van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU geschonden is.

Verzoeker benadrukt dat hij geen toegang kreeg tot de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat het voor hem onmogelijk was de gegrondheid van de motieven in de bestreden beslissing te verifiëren en indien nodig te betwisten.

Hij benadrukt dat hij zijn bagage, inclusief zijn paspoort, verloren is na aankomst in België.

Verder bevestigt hij zijn verklaringen over zijn situatie na aankomst in België, waarbij hij zich in een slechte gezondheidstoestand en de eerste weken nodig had om op krachten te komen. Hij meent dat een verzoek om internationale bescherming, ingediend twee maanden na aankomst in het land, bezwaarlijk als een “laattijdig” verzoek kan worden beschouwd.

Wat betreft de gebeurtenissen die de kern van verzoekers asielrelaas vormen, met name zijn deelname aan de protesten in Bamenda op 21 en 22 november 2016, herhaalt verzoeker nogmaals dat de bestreden beslissing op dit punt in hoofdzaak gebaseerd is op beweerde onwaarschijnlijkheden, contradicties en hiaten in verzoekers verklaringen en dat deze door verzoekende partij niet geverifieerd kunnen worden bij gebrek aan toegang tot het administratief dossier. Verzoeker wijst op het medisch attest dat hij ter ondersteuning had neergelegd en haalt aan dat het EHRM in het arrest R.C. t. Zweden van 9 maart 2010 geoordeeld heeft *“dat, wanneer een verzoeker om internationale bescherming een medisch attest voorlegt dat een vrij sterke aanduiding geeft dat de letsels mogelijk veroorzaakt zijn door foltering of wanbehandeling, de bewijslast wordt omgekeerd en het aan de asielinstanties is om een grondig onderzoek uit te voeren naar de oorzaak van de letsels en elke twijfel weg te nemen over de oorzaak van de letsels”*. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest R.J. v. Frankrijk van 19 september 2013 waarin het EHRM bovendien toevoegt dat *“het loutere bestaan van lacunes in het relaas van de verzoeker om internationale bescherming niet volstaat om elke twijfel met betrekking tot de oorzaak van de letsels weg te nemen”*. Verzoeker wijst tevens op rechtspraak van de Raad (RvV 30 november 2015, n°157 431; zie ook RvV 28 mei 2013, n°103 656 en RvV 29 mei 2013 n°103 745). Verzoeker benadrukt dat het EHRM evenwel nog verder gaat, en van de asielinstanties niet alleen vereist dat *“zij elke twijfel wegnemen met betrekking tot de oorzaak van de letsels, maar ook met betrekking tot het risico op nieuwe wanbehandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (zie o.a. EHRM 5 september 2013, I. v. Zweden, § 62)”*. Tot slot wijst verzoeker op de richtlijnen van de *“International Association of Refugee Law Judges”* betreffende de *“Judicial Approach to Expert Medical Evidence”* met betrekking tot de inoverwegingneming van medische en psychiatrische rapporten. Verzoeker meent dat het CGVS de oorzaak van verzoekers letsels op geen enkele manier onderzocht heeft, ondanks de indicaties van wanbehandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM die blijken uit het door verzoeker neergelegde medische attest.

Verzoeker voert aan dat hij intussen onderworpen werd aan een grondig medisch onderzoek door Dr. Boulangé, een arts van de vzw Constats. Hij wijst erop dat in het medisch attest van de vzw Constats van 6 december 2018 talrijke littekens op verzoekers onderste ledematen uitgebreid worden geanalyseerd en gedocumenteerd en dat een groot deel van deze littekens door hem worden toegeschreven aan zijn arrestatie, waarbij hij met bij elkaar gebonden benen over het asfalt gesleept zegt te zijn. Verzoeker geeft aan dat Dr. Boulangé na zorgvuldig onderzoek van de littekens vaststelt *“dat al deze littekens hetzij “compatible” hetzij “très compatible” zijn met de door verzoeker beschreven arrestatie-omstandigheden”* en benadrukt dat Dr. Boulangé bovendien vaststelt *“dat verzoeker zeer duidelijk het onderscheid maakt tussen littekens die niets te maken hebben met zijn arrestatie en deze die hiervan wel het gevolg zijn, en dat hij niet probeert de omstandigheden van zijn arrestatie te maximaliseren.”* Verzoeker benadrukt dat Dr. Boulangé concludeert dat er geen enkele reden is om aan zijn relaas te twijfelen (stuk 4, p. 13).

Waar verweerder wijst op het opportunistisch karakter van verzoekers deelname aan de manifestatie in België, voert verzoeker aan dat de motieven achter iemands politiek engagement of het authentieke karakter daarvan door de Kameroense autoriteiten werkelijk niet nagegaan wordt bij de beoordeling van het gevaar dat deze persoon stelt, wanneer de persoon in kwestie actief deelneemt en steun verleent aan politieke activiteiten. Verzoeker verwijst naar de COI Focus *"Cameroun — la crise anglophone"* van 23 april 2018, waaruit blijkt dat *"de diaspora een actieve rol speelt in de Engelstalige crisis, dat veel leden daarvan in België verblijven, dat zij verschillende acties ondernemen om de situatie in Engelstalige Kameroen aan te klagen, waaronder de verstoring van een bezoek van de Kameroense minister van justitie, en dat verschillende stichters van het Cameroon Anglophone Civil Society Consortium (CACSC) in België verblijven, van waaruit zij hun acties verderzetten."* Rekening houdende met de actuele informatie over het conflict in Kameroen en over de gedragingen van de Kameroense ordediensten ten opzichte van de Engelstalige bevolking, meent verzoeker dat op dit ogenblik iedereen die in verband gebracht kan worden met de separatistische beweging in Kameroen het risico loopt om geïdoleerd te worden. Uit talrijke bronnen blijkt dat Kameroense veiligheidsdiensten personen waarvan wordt vermoed dat ze de separatistische beweging steunen gevangennemen, folteren en buitengerechtelijk executeren (zie onder meer stuk 5, p. 24). Hij betoogt dat het feit dat hij dus een "beperkte rol" zou hebben bij de activiteiten van de Ambazonian gemeenschap in België, niet wegneemt dat hij door de loutere associatie met de separatistische beweging geïdoleerd zou worden door de Kameroense autoriteiten.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, meent verzoeker dat de conclusie uit de bestreden beslissing totaal niet overeenstemt met de informatie over het conflict die in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Verzoeker betoogt dat verweerder de vaststellingen in verband met het escalierend geweld tegen burgers verzacht *"met de opmerkingen dat de militaire operaties voornamelijk plaatsvinden in de Engelstalige regio's van Kameroen (South West en North West region), en specifiek vooral in het departement Manyu in de regio South West; dat buiten deze regio's, op een mislukte bomaanslag in Douala na, geen andere incidenten gemeld werden waarbij Engelstaligen betrokken waren; dat het aantal burgerslachtoffers onbekend is."*

Verzoeker meent dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad een extreme escalatie van geweld blijkt, waarbij burgers niet alleen *"collateral damage"* zijn van militaire confrontaties tussen overheidstroepen en opstandelingen maar waarbij burgers ook specifiek en willekeurig geïdoleerd worden door deze beide partijen. Verzoeker wijst erop dat het feit dat geen cijfers bekend zijn over het aantal burgerslachtoffers niet wegneemt dat er volgens verwerende partij zelf duizenden burgers op de vlucht zijn voor het geweld (duizenden naar Nigeria en tienduizenden naar andere departementen). Verzoeker verwijst naar recente bronnen waaruit blijkt dat deze cijfers in werkelijkheid nog veel hoger liggen: *"Amnesty International spreekt van tienduizenden mensen die naar Nigeria gevlucht zijn en honderden duizenden intern ontheemden (stuk 6, p. 11). Volgens een lokale bron zou om en bij de helft van de bevolking van Bamenda de stad ontvlucht zijn (stuk 7)"*. Verzoeker haalt verder aan dat Amnesty International op een jaar tijd 360 incidenten heeft geregistreerd, en meer dan 400 doden (stuk 8, p. 3) — en dit aantal bevat niet de opstandelingen en de leden van de overheidstroepen die gestorven zijn in de strijd (stuk 9, p. 4). Bovendien wijzen volgens verzoeker nog heel wat recente, gezaghebbende bronnen die verwerende partij niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, op het feit dat het geweld in Kameroen enorm geëscaleerd is en dat het geweld dat tegen de burgers gebruikt wordt extreme proporties aanneemt. Zo stelt verzoeker dat Amnesty International in september 2018 sprak van een *"escalation of horrific violence in Anglophone regions"* en van *"violence spiralling out of control"* (stuk 10), de New York Times van een *"country on the brink of a civil war"* (stuk 9) en burgers ter plaatse van een *"genocide"* (stuk 11, p. 2).

Verzoeker wijst erop dat Amnesty International benadrukte dat het geweld ook de gewone burgers treft en dat velen van hen het risico lopen hiervan het slachtoffer te worden (stuk 10) en dat Amnesty International in een rapport van juni 2018 *"A turn for the worse: violence and human rights violations in Anglophone Cameroon"* blootlegde hoezeer de inwoners van de Engelstalige regio's geteisterd worden door geweld en mensenrechtenschendingen langs alle kanten (stuk 6, p. 11).

Verzoeker haalt aan dat het rapport enerzijds beschrijft *"hoe burgers waarvan zelfs maar vermoed wordt dat ze zich niet achter de doelstellingen van de afscheidingsbewegingen scharen, of die niet actief deelnemen aan het protest en aan de boycotts waartoe deze afscheidingsbewegingen oproepen, als "collaborateurs" beschouwd worden en genadeloos worden mishandeld of zelfs gedood"* (stuk 6, p. 10-17; stuk 5, p. 14-21) en anderzijds *"de vele mishandelingen en buitengerechtelijke executies waaraan*

de Kameroense ordediensten zich schuldig maken bij hun zoektocht naar de leden van de afscheidingsbewegingen" (stuk 6, p. 18-29; stuk 5, p. 21-31).

Verzoeker stelt verder dat een reportage van MO-magazine (stuk 12) onder meer vaststelt, met een verwijzing naar het voormelde rapport van Human Rights Watch (stuk 5), dat het Kameroense leger de illegale en willekeurige militaire tactiek van de "verschroeide aarde" toepast.

Verzoeker concludeert dat de geciteerde rapporten en persartikels melding maken van extreem en willekeurig geweld tegen de burgerbevolking, en dit op grote schaal - hiervan getuige de honderden/duizenden Engelstalige Kameroeners die de regio's North West en South West ontvlucht zijn omwille van het risico dat ze er lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat dit gebied actueel teistert.

Verzoeker meent dat op basis van de informatie in de geciteerde bronnen dient te worden geconcludeerd dat burgers in North West en South West regio's van Kameroen, inclusief Bamenda, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst bovendien op zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn deelname aan acties van Ambazonian Movement in België, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat zijn regio van herkomst teistert.

2.2. Stukken

Bij verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- "3. mails d.d. 28 november 2018 en 14 december 2018 van verzoekers raadsman aan het CGVS met de vraag om toegang te krijgen tot het administratief dossier*
- 4. medisch attest van de vzw Constans d.d. 6 december 2018*
- 5. Human Rights Watch, "These Killings Can Be Stopped" - Abuses by Government and Separatist Groups in Cameroon 's Anglophone Regions, 19 juli 2018*
- 6. Amnesty International, A turn for the worse: violence and human rights violations in Anglophone Cameroon, 2017*
- 7. BBC News, Cameroon conflict: 'We live in fear in Bamenda' 15 november 2018*
- 8. Amnesty International, Cameroon: Next government must tackle human rights crises in violence-hit regions, 5 oktober 2018*
- 9. The New York Times, Cameroon on Brink of Civil War as English Speakers Recount 'Unbearable ' Horrors, 6 oktober 2018*
- 10. Amnesty International UK, Cameroon: New videos show escalation of horrific violence in Anglophone regions, 17 september 2018*
- 11. The Guardian, 'This is a genocide': villages burn as war rages in blood, 30 mei 2018*
- 12. MO-Magazine, Mensenrechtenorganisaties formeel: burgerbevolking betaalt prijs militaire overkill - "Engelstalige crisis " in Kameroen escaleert tot vuile oorlog, 19 juli 2018"*

Bij aanvullende nota van 21 december 2018 legt verweerder een e-mail van 20 december 2018 met een kopie van het administratief dossier neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis

en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande het recht op inzage

2.4.1. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

2.4.2. De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

2.4.3. Gelet op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet had verzoeker of zijn advocaat tevens de mogelijkheid om schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5^{quater} § 3 van deze wet geeft de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat de mogelijkheid aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen dienen de commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

2.4.4. Verzoeker meent dat *“het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, van het recht van verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid tussen de partijen”* geschonden is.

2.4.5. *In casu* blijkt dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op basis van de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. De beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker geen kennis heeft kunnen nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud is strijdig met het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker reeds op 8 mei 2018 overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijke onderhoud heeft gevraagd en hij deze voor ontvangst getekend heeft op 17 mei 2018 om 14u30. Bovendien blijkt uit de e-mail van 23 mei 2018 van verzoekers raadsman aan het CGVS dat verzoeker opmerkingen heeft gemaakt bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker wel degelijk kennis heeft kunnen nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud en hij ook gebruik gemaakt heeft van de procedure zoals vervat in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Voorts kan worden aangenomen dat verzoeker bekend is met de fotokopieën van de stukken die hijzelf heeft neergelegd. Verzoeker is dus wel degelijk bekend met het administratief dossier. Dit kan ook blijken uit het verzoekschrift.

2.4.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen antwoord kreeg op zijn e-mails van 28 november 2018 en 14 december 2018, waarbij hij verweerder verzocht om het administratief dossier over te maken, stelt de Raad vast dat verzoeker, van wie een diligente houding mag worden verwacht, verzaakt heeft aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken op de zetel van het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren en dit niettemin verzoekers advocaat op 28 november 2018 en op 17 december 2018 duidelijk aangeeft dat zij een papieren versie van de aangevraagde dossiers wil en toevoegt *“Je passerai les récupérer dans votre service prochainement”*, waaraan ze echter geen gevolg gaf. Bovendien geeft de oproeping van 10 januari 2019, waarbij verzoeker opgeroepen wordt om te verschijnen op de zitting van 5 februari 2019, aan dat het dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Ook daaraan verzaakt verzoeker. Hoe dan ook blijkt uit de aanvullende nota van

verwerende partij dat verzoekers raadsman een kopie van het administratief dossier kreeg toegezonden via e-mail op 20 december 2018 om 9u22 en zij op 21 december 2018 hieraan opnieuw werd herinnerd. Verzoeker was aldus in de mogelijkheid om eventuele bijkomende bemerkingen over te maken, wat niet gebeurde.

2.4.7. In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekers advocaat uitgaat van een verkeerde lezing van de specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij stelt dat indien het administratief dossier later (na het verstrijken van de beroepstermijn) toch nog wordt overgemaakt, zij de eventuele argumenten die kunnen worden geput uit de raadpleging van het dossier toch niet meer zal kunnen laten gelden (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet), daar zij geacht wordt haar argumenten in het verzoekschrift uiteen te zetten en zich nadien tot deze argumenten te beperken. Zo stelt artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet: *"(...) De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd"*. Verzoeker heeft wel degelijk de mogelijkheid om tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoeker verklaarde Kameroen te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Kameroense autoriteiten. Verzoeker maakt zijn voorgehouden vrees voor vervolging echter niet aannemelijk.

2.5.2. Vooreerst hecht de Raad geen geloof aan verzoekers bewering dat hij Kameroen illegaal ontvlucht is. Zo kunnen verzoekers verklaringen over het paspoort, dat hem door de smokkelaar E. werd bezorgd en waarmee hij beweerdelijk uit Kameroen vertrok, niet overtuigen. Verzoeker wist slechts dat het een Kameroens paspoort betrof met iemand anders foto, doch niet op wiens naam het paspoort stond, noch welke geboortedatum of –plaats op het paspoort stond vermeld (notities van het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2018 (hierna: notities), p. 18-19). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekers smokkelaar, die hem overigens begeleidde op zijn reis, verzoeker beter zou voorbereiden nu algemeen geweten is dat politie en douane op internationale luchthavens systematische strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten in het kader van de strijd tegen illegale immigratie en terrorisme uitvoeren. Bovendien is verzoeker een geletterd man heeft een zelfstandig beroep gehad. Er kan dan worden aangenomen dat verzoeker bekend is met zijn registratie bij zijn vertrek, met zijn boardingpas en ook zijn paspoort heeft ingekeken alvorens het neer te leggen bij de grenscontroleposten. Verzoeker licht evenmin toe waarom hij geen elektronisch ticket kan voorleggen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij Kameroen met een vals paspoort is ontvlucht.

2.5.3. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn eigen paspoort gebruikte voor zijn reis van Kameroen naar Zuid-Afrika. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde dat hij gebruik had gemaakt van zijn eigen Kameroens paspoort, voorzien van geldig visum verkregen bij de Belgische ambassade in Zuid-Afrika, voor zijn verdere reis vanuit Zuid-Afrika naar België (notities, p. 20-22). Bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben geweten wat soort visum zijn reisdocument bevatte (verklaring DVZ, punt 24), terwijl hij bij het CGVS wel details over het visum kende (notities, p. 21-22). Waar verzoeker overigens nog stelde dat hij niet naar België wilde komen en dit een beslissing van zijn reisagent/smokkelaar betrof, valt dit niet te verzoenen met zijn onderneming om een visum voor België te regelen in Zuid-Afrika zonder eerst een verzoek om internationale bescherming te doen in Zuid-Afrika (notities, p. 20).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn Kameroens paspoort, samen met zijn bagage, in België gestolen werd. De Raad kan echter niet inzien dat verzoeker met dergelijk belangrijk document niet voorzichtiger omsprong, temeer zijn vervallen Kameroense identiteitskaart wel kon voorleggen nu hij deze in zijn broekzak bewaarde (notities, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker weinig overtuigend dat hij geen aangifte van verlies van zijn paspoort en bagage had gedaan (notities, p. 7) nu hij hiervan geen bewijs neerlegt. Verzoeker maakt het verlies van zijn paspoort niet aannemelijk.

Uit voorgaande vaststellingen is redelijk aan te nemen dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt en aldus het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde niet

objectiveert. Dit is uiteraard van groot belang bij de beoordeling van verzoekers aanwezigheid in Kameroen op het ogenblik van de ingeroepen feiten. Zijn geloofwaardigheid wordt hierdoor ondermijnd.

2.5.4. Verzoeker verklaarde dat hij op 21 november 2016 te Bamenda voor het eerst in zijn leven deelnam aan een betoging omdat hij zijn zaak moest sluiten omwille van een algemene staking (notities, p. 28). Hij stelde dat hij op 22 november 2016 de vrijlating van 8 arrestanten ging eisen, maar hierbij zelf werd opgepakt en vervolgens 9 maanden in detentie bleef. Hij wist vrij te komen door omkoping en verliet Kameroen op 15 september 2017. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker niet wist, ook niet bij benadering, wanneer de acties in Bamenda – waarin ook de doodskistactie waaraan hij deelnam op 21 november kaderde – begonnen. Nochtans kan worden aangenomen dat verzoeker, als inwoner en bovendien handelaar in Bamenda, zou hebben gemerkt wanneer deze protestacties begonnen te meer nu de derving van inkomsten ten gevolge van deze acties de aanleiding was van zijn deelname aan de betoging van 21 november 2016 (notities, p. 28-29). Verzoeker bleef bovendien erg evasief over wanneer acties reeds voor 21 november 2016 hun aanvang kenden en werden opgezet door advocaten en leerkrachten (notities, p. 29-30), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de advocaten reeds de straat opgingen op 16 oktober 2016, terwijl de leraren zich pas op 21 november 2016 bij deze beweging voegden (*“L’anglophone “BBC”, un journaliste radio qui défie le gouvernement camerounais”*).

Verzoeker geeft zelf aan dat hij omwille van financiële motieven voor het eerst aansloot bij de protesten van 21 november 2016. Verzoekers verklaringen over de betogingen in Bamenda, over de frequentie en data ervan zijn verzoeker onbekend terwijl van een benadeelde handelaar toch een beter beeld kan worden verwacht. Dit klemt te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijft dat de handelsactiviteiten in Bamenda op 21 november 2016 niet verstoord waren en dat noch overheids-, noch privébedrijven hun deuren hadden gesloten (Cameroon Postline *“Bamenda Under ‘State of Emergency’”* van 26 november 2016). Uit een dergelijke essentiële onwetendheid kan enkel afgeleid worden dat verzoeker toen niet in Bamenda was. Immers hij zou dan geweten hebben/besproken hebben met burenhandelaren dat hun winkels konden openblijven, wat meteen verzoekers motieven om deel te nemen aan de actie op 21 november 2016 ondergraven.

2.5.5. Dat verzoekers deelname aan de protesten op 21 november 2016 niet waarachtig is kan ook blijken uit verzoekers ongerijmde en oppervlakkige verklaringen over het verloop van de dag. Zo legde hij incoherente verklaringen af over zijn voorgehouden tocht naar de manifestatie (notities, p. 33-34), wist hij niet hoe de actievoerder Mancho Bibixy met de doodskist toekwam hoewel deze beweerdelijk twee uur na verzoeker aankwam (notities, p. 34-35), maakte hij er geen melding van dat Mancho de demonstranten uiteindelijk gevraagd had naar huis te gaan en vermeldde hij evenmin het treffen tussen de actievoerders op het City Chemist rondpunt en de ordetroepen (notities, p. 36-37; *“Bamenda under ‘state of emergency’”* van 26 november 2016).

2.5.6. Gezien verzoeker verklaarde dat hij voor 21 november 2016 nooit heeft deelgenomen aan enige politieke actie en evenmin aannemelijk maakt te hebben deelgenomen aan het protest op 21 november 2016, kan niet worden ingezien dat verzoeker, die er steeds voor zorgde dat hij risicovolle situaties ontliiep (notities, p. 32, p. 35), op 22 november 2016 het gevaar zelf zou gaan opzoeken en zou gaan protesteren aan het politiebureau voor de vrijlating van 8 arrestanten (notities, p. 39-40) die hem voorts geheel onbekend zijn. Verzoeker bovendien over de gehele lijn blijft steken in vage, oppervlakkige en ondoorleefde verklaringen over zijn detentie (notities, p. 43-44) terwijl hierover wel degelijk pertinente en gedetailleerde verklaringen kunnen verwacht worden die minstens minimaal kunnen aantonen dat verzoeker inderdaad ooit in detentie geweest is. Hieruit volgt dat verzoekers beweerde arrestatie en maandenlange detentie naar aanleiding van zijn beweerde deelname aan de actie van 22 november 2016 evenmin geloofd kan worden.

2.5.7. Waar het medische attest van 8 juni 2018, opgesteld door dokter Gurning, melding maakt van verzoekers oor trauma en stelt dat dit het gevolg is van een spray die tijdens verzoekers arrestatie in november 2016 zijn linkeroor heeft gepenetreerd, kan slechts worden vastgesteld dat de arts zich steunt op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen. Indien het vastgestelde oorletsel veroorzaakt werd door een spray dan brengt het medisch attest geen preciezere gegevens aan die een licht zouden kunnen werpen op de omstandigheden waarin dit gebeurde, zoals de aard van het trauma en de aard van de spray. De oorzaak wordt enkel gelegd in de verklaringen van verzoeker. Aldus kan dit medisch attest bovenstaande vaststellingen in verband met de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet doen ombuigen.

2.5.8. Verzoeker maakt aldus zijn problemen met de Kameroense autoriteiten niet aannemelijk.

2.5.9. Bijkomend kan worden vastgesteld dat verzoeker pas op 14 december 2017 een verzoek om internationale bescherming deed, nadat hij reeds op 14 oktober 2017 in België was aangekomen en er twee maanden verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verzoekers bewering – dat hij bij aankomst in België aan malaria en filaria leed, door een onbekende Kameroener in huis werd genomen en verzorgd werd en dat hij pas wanneer hij beter was een vraag om internationale bescherming indiende – kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, kon vertrekken op een intercontinentale vlucht noch dat hij probleemloos door de grenscontrole is geraakt, indien hij daadwerkelijk zo zwaar ziek was dat hij meerdere maanden verzorgd moest worden (notities, p. 24). Ook kan niet worden ingezien dat verzoeker niet meteen professionele medische hulp zoekt maar zich door een toevallige onbekende met Kameroense kruiden laat behandelen, noch dat een onbekende verzoeker als ernstig zieke zomaar in huis zou nemen en verzorgen (notities, p. 23, p. 24).

2.5.10. Wat betreft verzoekers politieke activiteiten in België, wijst de Raad er vooreerst op dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on réfugié sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, 1992, 96).

2.5.11. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Kameroen problemen zou kennen omdat hij kort na zijn aankomst in België actief zou zijn voor de Ambazonian gemeenschap en dat hij bepaalde politieke activiteiten zou hebben in België, noch dat de Kameroense autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Kameroense autoriteiten stond nu hij geen politieke activiteiten had in zijn land, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Kameroense autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België. Daarenboven kan uit verzoekers verklaringen geen verregaand activisme blijken. Zo beperken verzoekers activiteiten zich tot zijn aanwezigheid, financiële bijdragen, het zingen van liederen om zijn sympathie te uiten en het bijwonen van bijeenkomsten in privéwoningen (notities, p. 45). De door verzoeker neergelegde foto's van Facebookposts, waarop hij te zien is op acties, doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker, die geen internationale bescherming geniet, onder zijn eigen naam foto's zou posten over zijn deelname aan acties, indien hij werkelijk vervolging vreesde in Kameroen. Verzoeker is ook onbekend met andere organisaties of Kameroense bewegingen, behalve Ambazonia, in België. Hij heeft evenmin gezocht naar dergelijke informatie (notities, p. 48, p. 49). Uit verzoekers verklaringen kan slechts een beperkt, eerder opportunistisch engagement in België blijken. De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België, bekendheid zouden genieten bij de Kameroense autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Kameroense autoriteiten zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

2.5.12. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de COI Focus “*Cameroun — la crise anglophone*” van 23 april 2018, waaruit blijkt dat “*de diaspora een actieve rol speelt in de Engelstalige*

crisis, dat veel leden daarvan in België verblijven, dat zij verschillende acties ondernemen om de situatie in Engelstalige Kameroen aan te klagen, waaronder de verstoring van een bezoek van de Kameroense minister van justitie, en dat verschillende stichters van het Cameroon Anglophone Civil Society Consortium (CACSC) in België verblijven, van waaruit zij hun acties verderzetten”, volstaat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, daar hij geen ernstig politiek profiel aannemelijk maakt, laat staan dat de Kameroense autoriteiten hem om dergelijke redenen zou viseren.

2.5.13. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde arresten R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan hieruit blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In I. tegen Zweden werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven (“Ce certificat médical, ... , décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de quelques semaines » et occasionnant des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...)».”) en in R.J. tegen Frankrijk wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane foltering.

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het land van herkomst (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld; dat deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk).

2.5.14. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met het door hem voorgelegde medisch attest dat zou bewijzen dat hij foltering heeft ondergaan, merkt de Raad op dat verzoekers beweerde vervolging gelet op bovenstaande niet geloofwaardig is. Aangaande de aanvraag van verzoekers raadsman en zijn sociale assistentes om een medische expertise te ondergaan bij de organisatie Constats asbl, dient te worden opgemerkt dat deze expertise werd aangevraagd op basis van verzoekers persoonlijke verklaringen over de oorsprong van zijn letsels.

2.5.15. Het door verzoeker bij verzoekschrift neergelegde medisch attest van constats vzw van 6 december 2018 vermeldt een trauma aan verzoekers oor en psychologische problemen gelinkt aan zijn gevangenisverblijf. Het verslag steunt zich geheel op verzoekers verklaringen (“*Il décrit (...)*”; “*Concernant le lieu de sa détention, le requérant ne peut en dire beaucoup plus.*”; “*Il pense (...)*”; “*Il raconte (...)*”). Bovendien vermeldt het verslag dat verzoeker met de hulp van zijn broer een bewaker heeft kunnen omkopen, terwijl hij bij het CGVS stelde dat zijn neef hem hierbij hielp (notities, p. 20). Op pagina 10 en verder wordt een analyse van de vastgestelde littekens gemaakt, waarbij wordt gesteld dat verzoeker een verklaring geeft die compatibel is met de vastgestelde littekens. Wat betreft de conclusie van de arts, dat er geen enkele reden is te twijfelen aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen,

dient opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van een arts om de geloofwaardigheid van verzoekers vraag om internationale bescherming te beoordelen. Bovendien kan uit de analyse van de littekens niet blijken dat deze niet net zo goed op een andere wijze tot stand zouden kunnen gekomen zijn, waardoor het feit dat deze compatibel zijn met verzoekers verklaringen - die ongeloofwaardig zijn - geen de waarachtigheid van verzoekers relaas niet aantonen. Mits het medisch attest met objectieve vaststellingen van oorproblemen (zie infra) en een aantal littekens, slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen nu deze niet gelinkt worden aan objectieve (medische) oorzaken maar aan de ongeloofwaardige en ongegronde beweringen van verzoeker.

2.5.16. Wat betreft de vastgestelde littekens in het door verzoeker voorgelegde medisch attest van 8 februari 2018, opgesteld door dokter Gurning, biedt ook dit medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep, hetgeen dokter Gurning ook kenbaar maakt. *In casu* doet de arts duidelijk geen uitspraak over de oorsprong van de verwondingen en stelt dat de littekens "*selon les dires du patient*" te wijten zijn aan foltering. Een dergelijke vermelding is in het licht van de mogelijkheid van de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen die hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, betekenisvol. Het medisch attest werpt dan ook geen ander licht op de voorgaande conclusies.

2.5.17. De overige door verzoeker voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoekers identiteitskaart toont zijn identiteit en nationaliteit aan, welke niet betwist worden. De door verzoeker geschreven brief waarin hij verwijst naar zijn Facebookaccount en de algemene situatie in Zuid-Kameroen, waar verzoeker familie heeft wonen, kan de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen. De foto's van de algemene situatie in Bamenda kunnen verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging niet aantonen.

2.5.18. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.5.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad betwist niet dat de situatie in Engelstalig Kameroen zorgen wekt. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt echter niet dat er in Engelstalig Kameroen een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6.3. Op basis van "*COI Focus: Cameroun: La crise Anglophone*" van 23 april 2018 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de een crisis in/voor Engelstalig Kameroen. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen omvormt zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidsbewegingen, en de situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Volgens deze informatie komen van januari tot juni 2017 "ghost towns"-operaties voor en komt er een boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen, die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de "ghost towns"-operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Voornoemde informatie geeft aan dat tienduizenden Engelstaligen op 1 oktober 2017 op verschillende plaatsen betogen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame

betogingen worden met geweld onderdrukt door de ordetroepen waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er steeds meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingstroepen. De overheid reageert hierop met het ontplooiën van militaire troepen. Uit de informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt wordt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen waarbij meer dan dertig gendarmes en soldaten worden gedood. Tevens maken een aantal radicale groeperingen zich schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten voornamelijk in het departement Manyu langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Hierbij zou er sprake zijn van burgerslachtoffers. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio's van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Met uitzondering van de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waargenomen buiten de regio's South West en North West waarbij Engelstaligen betrokken zijn. Volgens de COI wordt het aantal burgerslachtoffers sinds oktober 2017 echter niet opgelijst, noch gecommuniceerd. Dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn en verschillende bronnen menen dat de uitgebrachte cijfers over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict te laag zijn. Ook veroorzaakt het geweld dat duizenden inwoners naar buurland Nigeria vluchten en tienduizend naar andere departementen in Kameroen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio's.

2.6.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de door hem neergelegde rapporten en persartikels melding maken van extreem en willekeurig geweld tegen de burgerbevolking, en dit op grote schaal - hiervan getuigen de honderden duizenden Engelstalige Kameroeners die de regio's North West en South West ontvlucht zijn omwille van het risico dat ze er lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat dit gebied actueel teistert. Het rapport van Human Rights Watch *"These Killings Can Be Stopped - Abuses by Government and Separatist Groups in Cameroon's Anglophone Regions"* van 19 juli 2018 maakt melding van het geweld door de overheid en separatistische groeperingen in de Engelstalige regio's in Kameroen. Het rapport van Amnesty International *"A turn for the worse: violence and human rights violations in Anglophone Cameroon"* vermeldt de repressie door de autoriteiten en het geweld van separatistische groeperingen en geeft aan dat 20.000 mensen naar Nigeria vluchtten en er 150.000 IDP's zijn. Het artikel van BBC News *"Cameroon conflict: 'We live in fear in Bamenda'"* van 15 november 2018 maakt melding dat de helft van de inwoners van Bamenda hun huis ontvlucht is en het Amnesty International rapport *"Cameroon: Next government must tackle human rights crises in violence-hit regions"* van 5 oktober 2018 geeft aan dat de volgende Kameroense regering de mensenrechtenschendingen door de veiligheidsdiensten, Boko Haram en de gewapende separatisten in het Noorden en de Engelstalige regio's moet aanpakken. The New York Times *"Cameroon on Brink of Civil War as English Speakers Recount 'Unbearable' Horrors"* van 6 oktober 2018 beschrijft het geweld tussen veiligheidsdiensten en separatisten en Amnesty International UK *"Cameroon: New videos show escalation of horrific violence in Anglophone regions"* van 17 september 2018 beschrijft de escalatie van het geweld in de Engelstalige regio's. The Guardian *"'This is a genocide': villages burn as war rages in blood"* van 30 mei 2018 rapporteert over het geweld in de Engelstalige regio's en de gevolgen voor de burgers. Het MO-Magazine *"Mensenrechtenorganisaties formeel: burgerbevolking betaalt prijs militaire overkill – 'Engelstalige crisis' in Kameroen escaleert tot vuile oorlog"* van 19 juli 2018 maakt melding van het geweld tussen rebellen en overheid en de impact op de burgerbevolking.

Al deze door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde artikelen liggen in dezelfde lijn als de *"COI Focus: Cameroun: La crise Anglophone"* van 23 april 2018, die gebaseerd is op een veelheid van bronnen (zie bibliografie pp 38-47). De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is, dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de analyse en het besluit omwille van recentere gebeurtenissen anders zou (moeten) zijn. Zoals gesteld wordt niet ontkend dat de situatie in Engelstalig Kameroen zorgen wekt doch de door verzoeker neergelegde artikelen en rapporten over bepaalde gewelddadige incidenten in de Engelstalige regio, over Kameroeners die naar Nigeria vluchten of over het aantal IDP's in Kameroen kan de bovenstaande conclusies niet wijzigen. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin aantoont dat hij zich, indien nodig, niet in een ander deel van zijn land kan vestigen.

2.6.5. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, Diakité, 30 januari 2014) wordt onder een “binnenlands gewapend conflict” de toestand begrepen *“wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.6.6. Noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoeker bijgebrachte stukken kan blijken dat het geweld in de regio's South West en North West dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

2.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK